

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 27 febr. 1891, kl. 1 e. m.

Memorial angående beviljande af ränta å en uppsagd, ej i behörig tid uttagen deposition.

Hos utskottet har arbetaren Johannes Olsson från Gillberga församling i Vermland gjort framställning om utbekommande af ränta för ett i riksbanken enligt depositionsbevis n:o 19,387 under den 1 maj 1883 insatt belopp af 3,000 kronor med förskrifven 4 procent ränta, hvilket belopp på grund af uppsägning från riksbankens sida förföll till betalning den 21 maj 1888 och till följd deraf efter nämnda tid stått räntelöst, till dess desamma under sistlidne augusti månad af egaren uttogs.

Uti det yttrande, som fullmäktige i riksbanken öfver berörda ansökning till utskottet afgifvit, hafva de anfört följande:

»Enligt hvad uti ifrågavarande och dylika bevis finnes uttryckligen stadgadt, eger riksbanken att, på sätt äfven i förevarande fall skett, medelst kungörelse i Post- och Inrikes tidningar verkställa uppsägning af depositionsmedel, och sökanden har följaktligen ej något slags rättsanspråk för sin ansökan, hvadan ock fullmäktige, då liknande framställning som den nu ifrågavarande hos dem i augusti månad sistlidet år förevar, funnit sig ej kunna till densamma lemna bifall. Men då sökanden enligt egen uppgift, hvars rättighet ej finnes anledning betvifla, vistats i Amerika vid tiden före och efter den skedda uppsägningen och till följd häraf svårigen kunnat derom erhålla kännedom, samt han, i tillit att hafva penningarna väl placerade, ej torde hafva ansett nödigt skaffa särskildt ombud för bevakande af sin rätt och för uttagande af ränta halfårsvis, hvarigenom underrättelse om uppsägningen kunnat vinnas och åtgärd i anledning deraf vidtagas, vill det

Bih. till Riksd. Prot. 1891. 6 Saml. 1 Afd. 3 Häft. (N:o 3—5.)

synas, som i detta fall särskilda omständigheter förelåge för undantag från hvad som är formelt rätt; och som, derest sökanden med uppmärksammande af den från bankens sida gjorda uppsägningen framställt önskan, att medlen måtte insättas å nyo, sådant otvifvelaktigt kommit att ske, enär den af riksbanken vidtagna åtgärden ej afsåg annat än räntenedsättning, få fullmäktige förklara, att de icke hafva något att erinra, om sökanden för den tid från och med den 22 maj 1888 till och med den 21 augusti 1890, då medlen uttogos, blifver berättigad utbekomma den lägre ränta efter 3 procent för år, som skolat honom tillgodokomma, om han i behörig tid anmält sig till erhållande af nytt depositionsbevis.»

Med afseende å hvad sålunda blifvit yttradt, och då Riksdagen, när särskilda skäl och omständigheter dertill föranledt, under senare tid funnit godt lemna bifall till framställning af likartad beskaffenhet, har utskottet velat hemställa,

att å det enligt bevis n:o 19,387 i riksbanken under den 1 maj 1883 på deposition insatta och till betalning den 21 maj 1888 förfallna belopp af 3,000 kronor måtte få godtgöras insättaren 3 procent årlig ränta från sist-nämnda tidpunkt till och med den dag, då medlen uttogos, eller den 21 augusti 1890.

Stockholm den 27 februari 1891.

På utskottets vägnar:

PER SAMZELIUS.
